

- [Osijek](#)
- [Regija](#)
- [Hrvatska](#)
- [Crna kronika](#)
- [Ekonomija](#)
- [Sport](#)
- [Magazin](#)
-

[Cjenik posmrtnih oglasa](#)

- Sve rubrike
  - **Dnevne rubrike**
    - [Hrvatska](#)
    - [Osijek](#)
    - [Regija](#)
    - [Kultura](#)
    - [Sport](#)
    - [Crna kronika](#)
    - [Mozaik](#)
    - [Ekonomija](#)
    - [Svijet](#)
  - **Tjedne rubrike**
    - [Magazin](#)
    - [Auto Glas](#)
    - [TV Obzor](#)
    - [Dome slatki dome](#)
    - [Zdravlje](#)
    - [Gastro](#)
    - [Tehno](#)
    - [Učionica](#)
  - **Ostalo**
    - [Kolumne](#)
    - [Slavonska burza](#)
    - [Ankete](#)
    - [Teme](#)
    - [Pretraga](#)
    - [Arhiva](#)
    - [Galerije](#)

Uklanjanje bol u zglobovima. Slučajno otkrivena trikova bolove u zglobovima

OTVORI

NADARENI – ZABORAVLJENI: REZULTATI OVISE O PODRŠCI OBITELJI

Snovi se, ipak, mogu ostvariti

Objavljeno 5. kolovoza, 2020.

Podijeli 22

Radim u jednoj kompaniji koja se bavi proizvodnjom i prodajom opreme za sportski ribolov - ukratko će Mihovil Vudrag o svom sadašnjem poslu, a na pitanje je li uspio ostvariti svoje snove, bez razmišljanja odgovara: - Jesam

Vezani članci

NADARENI – ZABORAVLJENI: NAŠ OBRAZOVNI SUSTAV KOČI DAROVITU DJECU

Daroviti propadaju jer moraju čekati da ih stignu prosječni

Je li Hrvatska zemlja u kojoj, bez obzira što imaju slabu potporu obrazovne vlasti, ali i društva u cjelosti, darovita djeca mogu ostvariti svoje ambicije i snove pitanje je na koje će oni i njihovi roditelji različito odgovoriti. I dok će jedni, poput oca darovite djece, na pitanje što bi savjetovao mladim roditeljima čiji se mališani u vrtiću identificiraju kao daroviti odgovoriti – ako ikako možete bježite iz Hrvatske, drugi će reći – potrudite se, uspjete će. Kao što smo već napisali **Mihovil Vudrag** bio je prvi dječak koji je u zagrebačkom Dječjem vrtiću „Iskrica“ identificiran kao darovito dijete. Mihovil je u prvi razred krenuo 1991. godine u vrijeme rata i uzbuna i, kako se kasnije prisjećala njegova mama Dubravka, to dobro podnosio, ali mu je šok predstavljala učiteljica koja nije znala odgovore na njegova pitanja, a još više to što mu nije dopuštala da on ostaloj djeci objasni ono što zna. Škola mu je bila jako dosadna.

(Mihovil Vudrag sa suprugom s kojom će za dva mjeseca dobiti prvo dijete)

- **Živcira me to što se prema onome tko zna više od njih ponašaju kao prema debilu. Stalno me zbog nečega kažnjavaju, izbacuju sa sata, daju ukore. Štoga god pitam problem je** – govorio je sedamnaestogodišnji Mihovil u vrijeme kad je bio gimnazijalac. Mučilo ga je tada što je svijet prepun štrebera koji nisu previše pametni, a u životu dobro prolaze. Znao je da mu roditeljima nije bilo lako s njim, ali danas, gotovo dvadesetak godina kasnije tvrdi da su mu roditelji puno dali i da su mu stalno bili podrška.

- **Puno su mi pomagali, poticali me, uložili vremena i truda u sve moje hobije. U njihovoj situaciji sam bih postupio isto. Ako se djeci ne pomaže, ako se u njih ne ulaže vrijeme i trud onda ne mogu napredovati i iskoristiti svoje potencijale** – kaže Mihovil.

Svoje prvo dijete dobit će za dva mjeseca, a kao gimnazijalac govorio je da bi volio imati dijete poput sebe kojem bi sve omogućio. Diplomirao je geologiju, iako je u gimnaziji planirao studirati veterinu. Ostao je vjeran ribolovu, ali više ne kao natjecatelj nego kao organizator natjecanja.

(Podjednako dobro snalazi se u riječnom i morskom ribolovu.)

- Nakon fakulteta četiri sam godine radio u Ini, a onda sam odlučio karijeru nastaviti u drugoj branši odnosno ribolovnoj industriji. Radim u jednoj kompaniji koja se bavi proizvodnjom i prodajom opreme za sportski ribolov - ukratko će Mihovil o svom sadašnjem poslu, a na pitanje je li uspio ostvariti svoje snove, bez razmišljanja odgovara:
- Jesam. Radim posao koji volim, živim u Hrvatskoj i putujem jer vodim tržišta od Slovačke do Ujedinjenih Arapskih Emirata. Želio sam ostati doma i mislio sam – ako su neki drugi uspjeli mogu i ja.

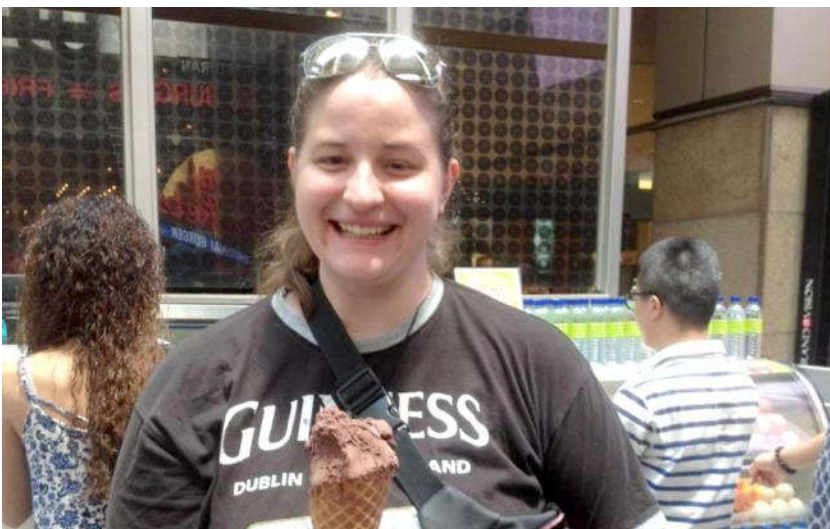
KLJUČNA POTPORA RODITELJA

Roditeljima darovite djece savjetuje da im se posvete i da ih podupru u njihovim željama i planovima.

Monika Bjelčić nekoliko je godina mlađa od Mihovila, i iako je željela ostati u Hrvatskoj – nije uspjela. Kao darovito dijete u osnovnoj školi je imala niz problema, djeca je nisu prihvaćala, mobingirali su je, samo zato što je bila drukčija, iako to nikada nije isticala, a pokušavala je neuspjelo i sakriti. Prekretnica u njezinom životu bio je odlazak u srednju školu.

- **Monika je procvjetala u punom sjaju kad je upisala Petnaestu gimnaziju, Petnaesta voli i njeguje darovitu djecu, znaju što s njima napraviti, kako ih voditi i više ulažu u njih** – priča Monikin otac Željko i dodaje da je sljedeći procvat bio fakultet. Upisala je kemiju na PMF-u. Tri godine je provela u Singapuru na doktoratu, kratko je nakon toga bila u Njemačkoj, a sad radi u laboratoriju MAX4 u Švedskoj kao kemičar u biokemijskim istraživanjima.

- **Zadovoljna je** - zaključuje njezin otac, a na pitanje jesu li zadovoljni njezinim rezultatima šaljivo kaže – **pa nismo očekivali da sa 29 godina bude nobelovka. Jesmo.**

(Monika Bjelčić živi i radi u Švedskoj, fotografija s njezinog facebook profila.)

Monika je odmah nakon završetka fakulteta našla posao u Singapuru, no o tome koliko je sama zadovoljna postignutim i kakva su joj sjećanja na školske dane nije željela govoriti. Posljednji put u medijima je bila kad je u veljači prošle godine uputila poruku zastupniku MOST-a Miru Bulju.

„Sabomiče Bulj, potaknuta vašim intervjuom u Dnevniku Nove TV vam se javljam. Ja sam jedna od mladih koji bi htjeli ostati u Hrvatskoj, no nemam nikakve mogućnosti iako imam završen fakultet (PMF Kemija).

Svaki natječaj na koji se javim ili je namješten ili mi se nitko ne javi, dok kad se javljam vani me zovu na razgovore i nude mi posao. Pa mi sad recite što bi ja kao mlada osoba željna ostanka u Hrvatskoj trebala napraviti.

Želim svojim radom doprinjeti napretku domovine koja mi je omogućila vrhunsko školovanje“ napisala je tada Monika, iz čega se može iščitati da je jedna od mladih, obrazovanih i prosperitetnih ljudi, koja je željela ostati u Hrvatskoj, ali na žalost, za nju nije bilo mjesta. Nije joj pomoglo čak ni to što je fakultet završila u roku, kao jedna od najboljih studentica i što je tijekom studija dobila dvije rektorove nagrade te zlatnu medalju izvrsnosti. Kao nagradu za to ovo društvo joj je omogućilo prijavu na burzu rada.

U ŠKOLI UČE ONO ŠTO VEĆ ZNAJU

Hoće li imati više sreće s poslom **Dominik Fistrić** će vidjeti tek kad završi industrijsku matematiku koju studira na zagrebačkom PMF-u. Ove godine dao je prvu godinu, a njegova darovitost stvorila je niz dodatnih obveza mami **Nikolini**.

- Slova je naučio s godinu i pol, a s nepune dvije godine je brojke 1, 0, 2 povezao u broj 102. Dok ga je čuvala s bakom je brojao stepenice, kolačiće, a s podloge na kojoj se igrao naučio je slova. Dala sam ga testirati s četiri godine i tad je identificiran kao darovito dijete – priča Nikolina, Dominikova mama.

(Dominik Fistrić - najbolji natjecatelj 2013)

Od prvog razreda osnovne škole tri puta tjedno ga je iz Donje Pušće gde su živjeli vodila u Zagrebački računalni savez. Dominik joj se odužio brojnim pobjedama i medaljama osvojenim na natjecanjima. No, ono što nju mnogo više raduje je činjenica da je Dominik odrastao u druželjubivog uspješnog studenta koji je u Zagrebačkom računalnom savezu mentor djeci koja su krenula njegovim putem. S **Markom Dojčićem** prošle godine je bio prvak države iz informatike za osme razrede. S mnogima je kaže radio, a tri puta tjedno u Savezu drži predavanja iz informatike i priprema učenike za natjecanja.

- Iskreno, programeri koje sam podučavao puno su bolji nego sam ja bio, imaju potporu i pomoć nas starijih, uvjeti rada i vježbanja se poboljšavaju i granice mogućnosti se stalno podižu – kaže nam Dominik Fistrić. Njegovi snovi se polako ostvaruju – upisao je fakultet koji je želio, a daljnji planovi su mu kaže naći dobar posao i uživati u životu.

(Dominik po povratku s ACSL 2016 - kao 1r MIOC-a)

- Želim živjeti ugodno, biti zadovoljan svojim životom. Nisam za sada pretjerano ambiciozan, ne volim publicitet ni davati izjave za javnost. Možda se to jednog dana promijeni, ali je sada tako i vidjet ću kuda će me to odnijeti... Plan mi je ostati u Hrvatskoj, makar dok ne završim studij... Što ću poslije toga ne znam. Razmišljao sam i o studiju u inozemstvu, ali sam ipak ostao u Hrvatskoj – kaže Dominik ponosan na svoje prijatelje i druženje s njima.

- Imam dva različita društva. Jedno je mojih prijatelja iz škole, a drugo iz Zagrebačkog računalnog saveza i natjecanja. Jako se dobro snalazim i s jednim i s drugima. Različiti su i drugačiji su razgovori, ali s jednim i s drugima uživam na svoj način – iskreno će Dominik.

(Dominik u sivom uz svojev mentora kojeg je naslijedio u Zagrebačkom računalnom savezu)

Zadovoljna je time i njegova mama Nikolina.

- Ja sam željela da moja djeca budu sretna u osnovnoj školi, da steknu prijatelje i da se osjećaju sigurnima, da nema straha od okoline i išeg drugog. Dominik je stekao dobre prijatelje, imao je dobre učitelje, iako ga oni nisu poticali da napreduje i nisu mu davali dodatne testove dok su drugi rješavali ono što je on već ranije riješio. Ne smijemo djecu ograničavati, ako žele i mogu više treba im to omogućiti, a ne robovati sustavu. Treba podići granice – kaže Nikolina Fistrić, prisjećajući se kako su Dominika ograničavali u rezultatima krađući mu prva mjesta jer su ga svrstali u skupinu s višim razredima gdje nije pripadao. Ta nepravda nije ispravljena do danas. Na obrazovni sustav je prilično ljuta pa tako spominje jedno natjecanje iz logike gdje su djeca putovala od Zagreba do Rijeke, pa od Rijeke do Trogira i u povratku opet od Trogira do Rijeke pa za Zagreb. A bilo je natjecanje iz logike – napominje ironično Nikolina smatrajući da sustav obrazovanja treba pomagati i ulagati u darovite, a ne na njima štedjeti.

Piše: **Irena KUSTURA ROSANDIĆ**

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.

Uključite u zglobovima. Slučajno
Otkriće za belove u zglobovima

OTVORI

Pustite djecu da 'lete do neba'

Kad je Dominik prvi dan došao u školu pročitao je u blagavaonici koji je dan i koji je jelovnik. To je pedagoginji bilo jako čudno, ali je nije ponukalo da mu pokloni pažnju i da dade nove listiće i zadatke za naprednije učenike. On je učio sve što i ostala djeca. Nikada mu ništa više nisu dali, a niti su meni ikada rekli – mi smo primjetili da je drugačiji. A to su sigurno znali. Dominik nije akcelerirao, nisu mu to predložili, a ni mi nismo tražili jer nam je bilo bitno da ima prijatelje i da se ne odvaja od njih – priča Nikolina Fistrić. Apsurdno joj je bilo da njezin sin koji je u Zagrebačkom računalnom savezu dijelio pravac na pedeset s crticama pa još na pedeset, pa na sto i odgovorio da je to zajedno 200, u prvom razredu osnovne škole u prvom polugodištu iz matematike uči brojeve do sedam.

- U Zagrebačkom računalnom savezu mogao je letjeti do neba i natrag jer ga nisu ograničavali, a u školi samo do sedam – upozorava.

(Domink u kružiću u prosincu 2008 - 2 razred)

0 komentara

Sortiranje po: **Najnovije**

Dodajte komentar...

Facebookov dodatak za komentare

Možda ste propustili...

TURIZAM

[Srpanj na 50 posto lanjskog rezultata](#)

SPORNO ZAPOŠLJAVANJE U GRADU ILOKU

[U natječaju promijenjen kriterij radi pogodovanja prijateljici gradonačelnice?](#)

KAJTAZI I BANDIĆ OTVORILI U UŠTICI

[Romski memorijalni centar kod Jasenovca](#)